

at underskrive Skrivelser, træffe Afgørelser, alt sammen med de øvrige Medlemmer i Sundhedskommissionen, saa det Forhold, der sigtes til her i denne Paragraf i Sundhedsvedtægten, har ikke været til Stede.

Den Sag, det nu her drejer sig om, er et Tilfælde som maaske saa mange andre; men der har her været Folk, der have forstaaet, hvorledes Sagen skulde gribes an, der have vidst, hvor man skulde gaa hen. En Bygmester eller Snedkermester Adolfsen søgte i Oktober Maaned i Fjor om Tilladelse til at anbringe Vandklosetter paa en Maade, som han forud vidste — naturligvis, for ellers havde han ikke behøvet at søge derom — var afvigende fra den i Sundhedskommissionens Forskrifter fastsatte Regel. Det var den 2. Oktober. Den 17. Oktober, altsaa 14 Dage efter, meddeler Sundhedskommissionen ham, at man har nægtet ham det. Men saa sker der noget nyt; saa gaar Hr. Adolfsen til Justitsministeren. Og han har ikke det samme Syn paa Tingene. Den 4. November siger Adolfsen til Justitsministeren, at han ønsker at faa disse Vandklosetter anbragte paa et Sted, som han nærmere angiver, hvor de ikke faa direkte Lys, saaledes som Sundhedskommissionen har forlangt, og saa siger Justitsministeren en Maaned efter: Ja, der er ikke en Smule i Vejen for det, min Ven; læg du bare Vandklosetterne, hvor du vil, det skal du have Lov til. Det er det, som er det mærkelige, at Ministeren uden at have benyttet den i Sundhedsvedtægten anviste Vej: gennem sin Embedsmand, Politidirektøren, at standse Eksekveringen af den trufne Afgørelse, her paa egen Haand gaar hen og siger: Jeg giver ham Ret til at foretage Arbejdet paa den Maade, han ønsker, uanset, hvad Sundhedskommissionen har udtalt. Det var den 4. November. Den 2. Januar siger Sundhedskommissionen til Ministeren: Vi kunne skam ikke finde os i dette her. Den taler om de Regler, som ere gældende, og den siger, at mod dem strider det ansøgte, „og Sundhedskommissionen kan ikke i det af Andrageren anførte finde tilstrækkelig Anledning til at fravige de almindelige, ovenfor angivne Regler.“ Det var som nævnt den 2. Januar. Saa siger Ministeriet — eller Ministeren, lad os hellere sige det — den 13. Januar, at han „anser det for rettest, at den ansøgte Tilladelse meddeles“. Det var nu en Form, som kunde misforstaaes, og derfor svarer Sundhedskommissionen den 22. Februar, „at den ikke har kunnet tiltræde den i Ministeriets Skrivelse frem-

satte Opfattelse, og at den derfor, medens den forhandler yderligere med Ministeriet, maa fastholde sin Nægtelse af Tilladelsen til Indretningen af de omhandlede Klosetter“. Derpaa svarer saa Ministeriet den 26. Februar — altsaa ret ekspedit, mod Sædvane meget hurtigt —, at „man næst at udtale sin alvorlige Misbilligelse af, at Sundhedskommissionen overfor en af Ministeriet truffen Afgørelse har nægtet pligt-mæssig Gennemførelse ved en Tilføjelse som ovennævnt og derved har forholdt Andrageren hans Ret —“. Og saa siger man senere, at „denne Sag for saa vidt er afsluttet“. Man kan ikke heraf se, om det er Snedkermester Adolfsen, der er løbet til Justitsministeren med Skrivelsen fra Sundhedskommissionen, eller om det er Sundhedskommissionen, der har sendt Ministeren en Afskrift. Det sidste er jo muligt; men man kan ikke se det. Der synes i det hele taget at være en ret inderlig Forbindelse mellem denne Bygmester og Justitsministeriet.

Saa protesterer Sundhedskommissionen — det vil sige de fire Medlemmer af den; der er i alt fem Medlemmer i Kommissionen; Politidirektøren vil ikke være med; nu begynde hans Betæneligheder. De protestere altsaa. De sige, at den af Ministeriet trufne Afgørelse kan ikke af Sundhedskommissionen „betragtes som en endelig Afgørelse; men kun som en vejledende Bemærkning, og at det følgelig ikke med Rette kan siges, at Kommissionen har „nægtet pligt-mæssig Gennemførelse af en af Ministeriet truffen Afgørelse.““ Efter dette faar Sundhedskommissionen igen et Brev, der ligesom vil afgøre det hele. Man havde haabet, at Ministeren dog vilde sige: Ja, jeg har ikke truffet min Afgørelse i Henhold til Sundhedsvedtægten; men jeg har truffet den i Henhold til Bygningsloven for København, hvor der med stærke Fortolkninger og, maa jeg sige, en stor Mangel paa Hensyn vilde kunne findes en Bagdør. Men Ministeren ønsker ikke at skyde sig ind under dette. Han siger, at han ønsker „at berigtige den Misforstaaelse hos de 4 Medlemmer, at der her er Spørgsmaal om en Dispensation fra Bygningsloven for København, i hvilken Forbindelse der af dem henvises til, at der formentlig mangler Medvirkning fra Bygningskommissionens Side i Oyerensstemmelse med Bygningslovens § 72. Hvad der foreligger, er ikke en Dispensation fra Bygningsloven, men en af Ministeriet bestemt Ændring paa et enkelt Punkt, og for et